

Han heytidde til Fæstun, til Borg-
mesterens Tale for hann, hvort
denne store Mand blandt andet hav-
de sagt, at det var Mænd som Pæst-
bud Mogensen, Landet trængte til.
Og hvad skulde Amalie svare? In-
gen havde nogensinde sagt henni,
at det var Kvinder af hendes Slægt,
der behøvedes. Hun følte sig lille,
hun havde ikke noget, hun kunde
give igen med.

Og endnu en Ting!
En smuk Aften mødtes Mogensen
og Købmand Mouritzen, og denne
kom med det Forslag, at Mogensen
burde indtræde i Bostyrelsen for
Foreningen »Borgerens Vels». Det
var en meget eksklusiv Kreds af
Byens Beboere, der havde dannet
den, og at være i dens Bestyrelse
var noget, Mogensen for et halvt
Aar siden aldrig vilde have drømt
om.

«Saa foreslaar jeg Dem paa næste
Generalforsamling» endte Mourit-
zen Samtalen, «for saa ved jeg, at
den gaar igennem. Og saa skulde vi
forresten snart have ungt Selekob
hjemme, saa jeg regner med Deres
Døtre.»
«Ne, som Far kan», var Petras
første Udbrud, da Indbydelsen blev
overbragt Pigeherrene. «H, hvem
skulde have troet dette!»
«Selvfølgelig kan jeg», lod det
stolte Svar, og Amalie var maalt.
Det, hun ikke havde formaaet ved

«Selvfølgelig kan jeg», var det be-
vidste Svar. Hun havde helt glemt
den Tid, da ingen spurgte efter
hans Raad. Det er godt at glemme,
hvad der ikke er værd at mindes,
og Mogensen var lykkelig.

Var ogsaa Amalie lykkelig? Rime-
lignis Hun havde til sin dybe For-
undring lært at føje og bøje sig.

«Selvfølgelig kan jeg», var det bevidste Svar.

«Saa foreslaar jeg Dem paa næste
Generalforsamling» endte Mourit-
zen Samtalen, «for saa ved jeg, at
den gaar igennem. Og saa skulde vi
forresten snart have ungt Selekob
hjemme, saa jeg regner med Deres
Døtre.»

«Ne, som Far kan», var Petras
første Udbrud, da Indbydelsen blev
overbragt Pigeherrene. «H, hvem
skulde have troet dette!»
«Selvfølgelig kan jeg», lod det
stolte Svar, og Amalie var maalt.
Det, hun ikke havde formaaet ved

men hun var stolt af sin ansæ-
te Mand. Og kom en enkelt Gang de
gamle Fornemmelser af at ville væ-
re den stærkeste op i hende behavde
hun blot at tænke paa Korset og
Borgmesterens Ord. Den Slægt Ud-
mærkelser skulde aldrig overgaa
hende. Det var altsaa Kvindens Lod
trods alt at være og forblive i Skyg-
gen.

Men hvad saa? Der var jo Barne-
børnene! To afsatte Døtre. Og det
var Mogensens Værk. «Ere være
hann for det. Hun klagede ikke!

var um, hvussu viel kapitalist-
arnir kunna bjarga verðinu —
serliga Foroyum úr kreppuni.
Tað er so lætt, so lætt, segði
hann. Tað einasta, ið er at gera,
er at seta arbeiðsmanna lónirnar
niður, og so kanska útruðda
allan javnaðarpolitikk og alla
socialistiska hugsan.

Lón fiskimannsins talaði hann
einki um. Hann heldur hann
ivaaleyst vera hóskandi. Hon er
altíð lætt at koyra longri niður.
Olla oyru eru fyrri pundið, og
tá ið viljin er heilt góður, kann
prísurin saktans setast niður í
sjei ella seks oyru. Slíkt verður
alt gjørt fyrri at bjarga landinum
undan kreppuni. Ja, soleiðis er
afturhaldshugsanin. Bara aftur-
haldið fær valdið her í For-
oyum — og helst um allan
heimin — so verður eitt párdís
her á jorð, hvar oll menniskju
liva eins og Adam og Eva á
sinni. Soleiðis spáði tann stóri
prófeturin «H», og oll gleddu
seg yvir hella reyðsmenni, ið
var uppstaoið á Tvoroyri. Men
einans triggjar ferðir sást stóra
«H» í «Foroyatiðindi», so hvar
tað, og eingin visti, hvar hesin
stóri prófeturin var farin. Henda-

hvorving mundi til æviga verðið
ein gáta; men nú tá prófeturin
Jónas er byrjaður at skriva í
«Foroyatiðindi», og eingin veit,
hvaðani hesin «Jónas» er frá-
komin, gita fólk, at «Jónas» er
«H» — ella rættari sagt — «H»
er vorðin til «Jónas». Eitt rogn-
kilsni man hava eið prófeturin «H»
og spýg prófeturin «Jónas» aftur
á land.

Um Jónas í rognkilsinum
hefur svorið harranum trygdar-
eið, dugi eg ikki at greiða frá;
men eins og sogen sigur, at
Jónas, tá hann kom úr hvala-
kýkinum, fór til Nivenu og
spáði undirgongd fyrri fólksins
stóra gudsløys, soleiðis ger hesin
Jónas á Tvoroyri eisini. Tað
eru tó ikki heilar býir hann
rópar á; men mær og mínum
líkum spáar hann undirgongd,
um vit ikki umvenda okkum —
og tað skundsliga. Orð hans
ljóða so: «Hvis Hr. Danbjørg
m. fl. for Fremtiden ønsker at
blive taget alvorligt af Menig-
mand her paa Færøerne, saa er
det Raad, jeg her vil give, dette,
at han tager Afstand fra Tolden
og beskæftiger sig med andre
vigtige Sager og Spørgsmaal, der
har Interesse for Samfundet.»
Eg takki tygum, hr. «Jónas»,
fyrri, at tygum vilja vegleiða
meg, og eg vil lata tygum vita,
at einki er okkum javnaðar-
monnum kærari enn at tage
Afstand fra Tolden og beskæf-
tige os med andre Sager og
Spørgsmaal, der har Interesse
for Samfundet.» Okkara álitis-
menn hava á tingi roynt at fáa
landinum inntøkur á annan
lagaligan hátt, t. d. við lands-
handli o. t.; men tygara parta-
menn vilja ikki ganga hesar
leiðir, og ikki hava teir — og
heldir ikki tygum — ávist aðrar
leiðir, sum gongdar eru. Á hesi
orsøk havi eg ikki kunnað
«taget Afstand fra Toldene»; tí
nakað má gerast, um liv skal
bjargast.

Eg kom, sum sagt, í tal við
ein franskygðan keypmann,
sum meintu, at einasti vegurin
at bjarga landinum var at
áleggja toll, soleiðis at lán kundi
fást, tí annars verða fleiri skip
logd. Tá eg kunngjordi hesa
samrøðuna í «Forøya Social-
Demokrat» og gav keypmann-
inum viðhald, so visti eg væl,
at eg ikki fylgdi stenvuskrá
javnaðarflokksins. Men eg gjordi
tað tó, tí eg meini, at neyð
býtir allar lógir og allar stenvu-
skráir. Í hesum ringu tíðum, nú
alt er komið í ólag, eiga allir
flokkar at draga eina linu og
ikkí, sum «Tingakrossur» sigur
at sambandsmenn gera: «Hov-
uðsakin er, at «Sambandspartiet
aldeles ikke i nogen Maade har
svækket eller ændret sine finans-
politiske Synspunkter» — nev-
niliga einki at gera — og at tað
hefur vundið sær meiraltá á
løgtingi í teim komandi fyra
árum. So má tað forøyska sam-
flegið annars siggja til at klára
seg sum best ber til.»

«Tingakrossur» hefur fleiri
ferðir sagt, at sambandsmenn
finnu meiraltá við lögtingsvalið
vegna tollskrámslið; men
«Dimma» hefur avsannað hetta

Shanghai - Vaabenstil- standen undertegnet.

Japan trækker nu sine Skibe
og Soldater tilbage fra Kina.

Shanghai.

Den kinesisk-japanske Vaa-
benstilstand er officielt blevet
undertegnet, og de Fjendellig-
heder, som begyndte i Shang-
hai-Egnen i Slutningen af
Januar saaledes bragt til en
Afslutning.

Efter Undertegnelsen af Vaa-
benstilstandsoverenskomsten har
den japanske Marineminister
besluttet at tilbagekalde de ja-
panske Krigsskibe efterhaanden,
som normale Forhold genop-
rettes. De japanske Flaadestyr-
ker ved Shanghai bestaar af 100
Krigsskibe, hvoriblandt 8 Kryd-
sere, 3 Flyvemaskinmoderskibe,
1 Kanonbaad og 26 Torpedo-
baade.

Da Undertegnelsen skete.

Den kinesisk-japanske Vaa-
benstilstandsoverenskomst blev
undertegnet af den britiske og
den franske Gesandt. Den kine-
siske Hoveddelegerede Quotaichi,
der for 3 Dage siden blev saaret
ved, at kinesiske Studenter over-
faldt ham, har underskrevet
Overenskomsten i sit Hjem, og
den japanske Gesandt Shigemitsu,
der ligger syg efter Bombeattentatet
i Hongkew-Parken, under-
skrev den paa Hospitalet, hvor
han er sengeliggende.

og trætað «Krossin» til lygn.
Men «ofta loypa troll í orð»,
sogdu tey gomlu, nú hefur
harra «Jónas» givið «Kross-
inum» rætt. Soleiðis ljóða orð
«Jónas»: «Ved Hr. Danbjørg
med Meningsfæller virkelig ikke,
at det var et Toldvalg, der var
tale om? Valgprogrammet var:
for eller imod Tolden.» Hvussu
skuldi eg vita, at vit høvdu toll-
val, tá «Dimmaletting» sigur,
at valið var um okkara stoðu í
ríkinum.

«Jeg vilde mene», sigur hr.
«Jónas», «at det var det fornuft-
ligste, om Hr. Danbjørg selv
passede sine egne Sager og over-
lød til den færoske Købmands-
og Rederstand at varetage de
Interesser, der maatte ligge in-
denfor deres Grænser.» Av hesum
orðum og av mongum øðrum
skilji eg, at hr. «Jónas» hefur
eina forrættning, sum ikki tørv-
ast nakað lán. Tað er ein æra
fyrri hr. «Jónas», at hann hefur
bjargað sær so væl í hesi
krepputíð, og tað er gleðiligt, at
vit enn eiga menn her á landi,
sum fola seg stímbráðar at
bjarga sær við egnari hjálp;
men mær tykir, at tað hevði
verið vakurt av hr. «Jónas»,
um hann hugsaði um teir starvs-
bróður sínar, sum móti teirra
vilja eru komnir í slíka knipu,
at teir ikki siggja seg forar fyrri
at halda alt gangandi, uttan teir
fá lán til næstu útgerð.

«Lagtinget har allerede været
sammenkaldt en Gang ekstra-
ordinært i Aar», sigur hr.
«Jónas», «Resultatet blev den
berømmelige «Saltvandsind-
sprøjtning», som «H» (altså hr.
«Jónas» sjálfur) i nærværende
Blad udtrykte sig i sin udmær-
kede Afhandling om Krisen.»

Hr. «Jónas» kundi lagt aftrat;
«Roser jeg mig ikke selv, da er
min Ære ingen.» Hann meinar,
at hansara greinin um kreppu-
na var ein «udmærket Afhand-
ling om Krisen.» Men harra
«Jónas» átti at minnst til, at
«sjálvrós stinkur». Hann átti at
latið onnur fólk rósað greinum
hansara, ífall tær vóru tað
verdar. Ikki kann sigast annað,
enn at hansara «Afhandling»
var long og væl skrivað; men
innihaldið segði frá, at rithøv-
undurin er ein av teim mest
forstokkaðu afturhandsmonnum,
hvørs maki skal leitast leingi
eftir.

Um hesa sokallaðu «udmær-
kede Afhandling om Krisen»,
sum hr. «H» hefur skrivað í
«Foroyatiðindi», skal eg skriva
meir í eini aðrari grein.

J. H. Danbjørg.

Mooneys Benaadning blev afslaaet.

Den uskyldige Arbejdsfører
skal blive i Fængslet.

New York.

Efter maanedlange Overvej-
elser har den kaliforniske Guver-
nør Rolph truffet sin Afgørelse
om de to politiske «Forbrydere»,
Mooneys og Billings Skæbne. I
et meget langtrukket Dokument
understreges han, at han er
overbevist om deres Skyld og
henviser paany til Hovedvidnet
Mac Donalds oprindelige Udsagn,
som han tror paa, skont Vidnet
selv har tilstaaet sig skyldig i
Mened og har tilbagekaldt sine
Oplysninger. Mooneys og Bil-
lings livsvarige Straf opretholdes
altsaa.

Rolph er den fjerde Guvernør,
som har afslaaet at frigive de
to Mænd.

I Arbejderbevægelsen vil Af-
slaget vække den største Harm.
Socialisternes Fører, Norman
Thomas, kalder det et nyt Tegn
paa den amerikanske Arbejder-
klasses politiske Svaghed.

Billing og Mooney blev dømt
for et Bombeattentat i San Fran-
cisco i 1916. Dommen lød paa
Døden, men omsattes til livs-
varigt Tugthus. Der opstod snart
Tvivl om Dommens Rigtighed,
idet Mooney var i Stand til at
bevise, at han havde opholdt
sig et helt andet Sted i Byen
end der, hvor Bomben blev
kastet.

Ogsaa Vidnerne Troværdig-
hed blev rystet. Det blev med
lemmelig stor Sikkerhed fast-
slaaet, at Statsadvokaten havde
købt Vidnerne eller aftvinget
dem deres Vidnesbyrd. Ikke
blot Vidningerne, men ogsaa
Dommeren, der afsagde Dom-
men over de to Mænd, er senere
gaaet ind for deres Benaadning
og har indrommet Fejltagelsen.
Men Amerika behandler de to,
som man behandlede Sacco og
Vanzetti. Der gives ingen Ret
færdighed i «Frihedens Lande»

Udenom.

I. Jónas.

Hitt kenda skaldið, harra Poul
Johannes á Okrum, yrkti á sinni:
«Niklas skar í tann sjóheita grát,
hetta er fiskurin, ið Jónas átt.
Men tá ið Niklas ódjórið sá, tá
var tað einki annað enn eitt
rognkilsni grá.»

Sogan sigur, at á Tvoroyri
livdi ein stórur prófetur, sum
nevndi seg við hókstavinum «H». Hann
skrivaði í «Foroyatiðindi»
um kreppuna, sum hann nevndi
«Krise». Hesin prófetur skein
sum ein bjørt stjarna á Suður-
oya tokutta himni. Tær greinir,
hann setti fram, kundu mestast
javnt við teir prófetisku bókur-
nar í halgu bók. Tó meintu
summi, at tær bert kundu mestast
javnt við teir apokrypsku bók-
urnar (á donskum «de skjulte
Bogers»). Ja, summi meintu, at
greinirnar áttu at verid krógv-
aðar. Men líka mikið, harra «H»
var ein stórur prófetur, hvørs
greinir gleddu oll — tó mest
afturhaldskropparnar.

Tað harra «H» forði fram,